

Vallatólámpa

Lógattam a lábam a folyóba,
és vártam, hogy felkrákgom magamból
az életet, ami kásás ködként gomolyog
összecsukló testem előtt a macskaköveken,
lányszobortorzó frissen feltárva.
Így még kékebbnek és selymesebbnek tűnik
a szépek és a jók téli éjszakája.

Vártam, hogy az az ember értem jöjjön,
aki lent lakik a parton, bőrén lenyomatot
hagy a sás meg a nád, meg a vadkacsák tolla.
Tudja, hogy kővé válok, kőből jövök,
a kőnek meg csakis a kő lehet a sorsa.

Irigyeltem, csodáltam omlékony testét,
vaksága sem keltett bennem semmi szánalmat,
fekete lencséjén irizált a világ
tükre porszemről porszemre, atomról atomra –
és tetszett nekem a két kerek melle,
meg a borotvaéles, szögletes állkapcsa.

„Hát mondd meg, lányom”, kérdezte először
puha, aztán metsző hangon, és nem zavart,
hogy mindig váltogatta, „jó-e neked lánynak,
vagy lennél inkább más, de ha egyik sem,
jobb, ha tudod, azt itt senki sem bírja.”

Füst szívárgott a szájából és bevonta az arcát,
és amúgy is, neki mindegy volt minden.
Ő csak azt tette, amiért idehívták,
hogy mint kívülálló, kikérdezzen engem.

„Gondolom, megkérdezték, megfogta-e már a kezed.
A kis hideg és száraz kezed. Bemutatott-e a szüleinek.
Mekérdezi-e naponta ötször, de inkább hatszor,
mi van veled. Mindegy, hogy akarod vagy nem,
csak ő akarjon. Remélem, érted, mire gondolok.
Hidd el, én nem értem, de nekem ez a munkám. Ők

*nem bírtak veled. Bármennyire rokonszenves
vagy, nekem sajnos ki kell derítenem,
tényleg úgy érzel-e, ahogy ők szeretnék.”*

*És tetszett, ahogy az ingén a kocka éleit
elmossa a melle domborúja és homorúja,
a szálak sörtéje és serkenése a szép
szája felett, a hónalja sötétje,
csípője kifacsart öszvér-pördülése,
amikor rácsap a hajtó, hogy gyerünk,
tovább már, ne fáradj, le ne dermedj,
tetszik az út vagy nem, ezt tedd meg.*

*És susterog a telep összes hársfalombja részén
nyílt ólomüveg-mintán benyilalló félfény,
villanhat a függőfolyosókon a tűzben edzett,
már csak egy irányba néző szempárok láncja,
és rohadhat ártatlan kövekbe metszett,
habzó szájú vadaktól zsúfolt ösvények
száz burgundi, okker, rücskös rovátkája,
szakadhat le gyámkő és omolhat oromfal,
pőrén hagyva mindazt, amit mások,
akár, akik vádoltak, jobban takartak,
de nincs szánalmasabb, mint aki,
ahogy zavaros folyóba, újra felhasznált
és eljátszott axiómákba belefúllad.*

*És visszhangozhatna, mint gyerekdal
a téren, hogy körülöttünk a kő,
és a hatalom bennem, és mindenki
más ugyanígy gondolja körülöttem.*